

че мечтаейки за смъртта Яворов се опитва да самоидентифицира собствената си творческа личност. Нещо повече, той не отрича реалността на своите "отвъдни" видения, те се превръщат в едно "изпреварващо самосъзнание", което води до самоидентифицирането на творческото му битие. Казано по друг начин, неговото "зло предчувствие" за смъртта, преследвало го през целия му живот, е онова "движещо се самосъзнание", което предопределя творческото развитие на поета. Неговият творчески субект има накъде да се движи и има към какво да се ориентира.

Затова имам основание да твърдя, че опитвайки се да реши за себе си "енигмата" за смъртта. Яворов разширява своя духовен хоризонт и в известен смисъл проявява своето индивидуално битие. Самосъзнаващата се творческа личност открива своята собствена уникалност, уникалността на субстанционалното си битие. "Мечтаейки" за смъртта творческото "Аз" на поета започва практически парадоксално да се реализира по силата на това, че съществува някаква непредотвратима налична сила, която е извън него, но предопределя бъдещото му развитие, когато предчувствията на поета непременно ще се сбъднат.

Мистическото главозамайване

Отново връщайки се към неговите поетически текстове от т.н. "втори период" ние се убеждаваме, че те са не само емоционално преживяни, но и интелектуално преситени, което в значителна степен затруднява тяхното възприемане и дават известно основание на един такъв изискан и изтънчен ценител като Симеон Радев да ги отнесе към "витийството", към "риториката", "Красноречието" и "литературата". Защото от една страна пред нас са поетически текстове, а от друга - философски трактати, как вато за мене е примерно поемата "Смъртта". Поетът определя съз даването на тези стихове като "игра" на интелекта /той казва "гимнастика на душата"/, която "игра" както за него, така и за нас е не по-малко интересна от преживяните от поета събития. Възлюбените образи и символи в тази "игра" по най-тесен начин са свързани с личната съдба на поета. Понятието "смърт" изразява неговото личностно човешко самосъзнание, а от друга страна то олицетворява предела /"кръгозора"/ на неговото метафизическо познание на света. Когато усеща да себе си "призракът на смъртта", поетът размисля за собствена-